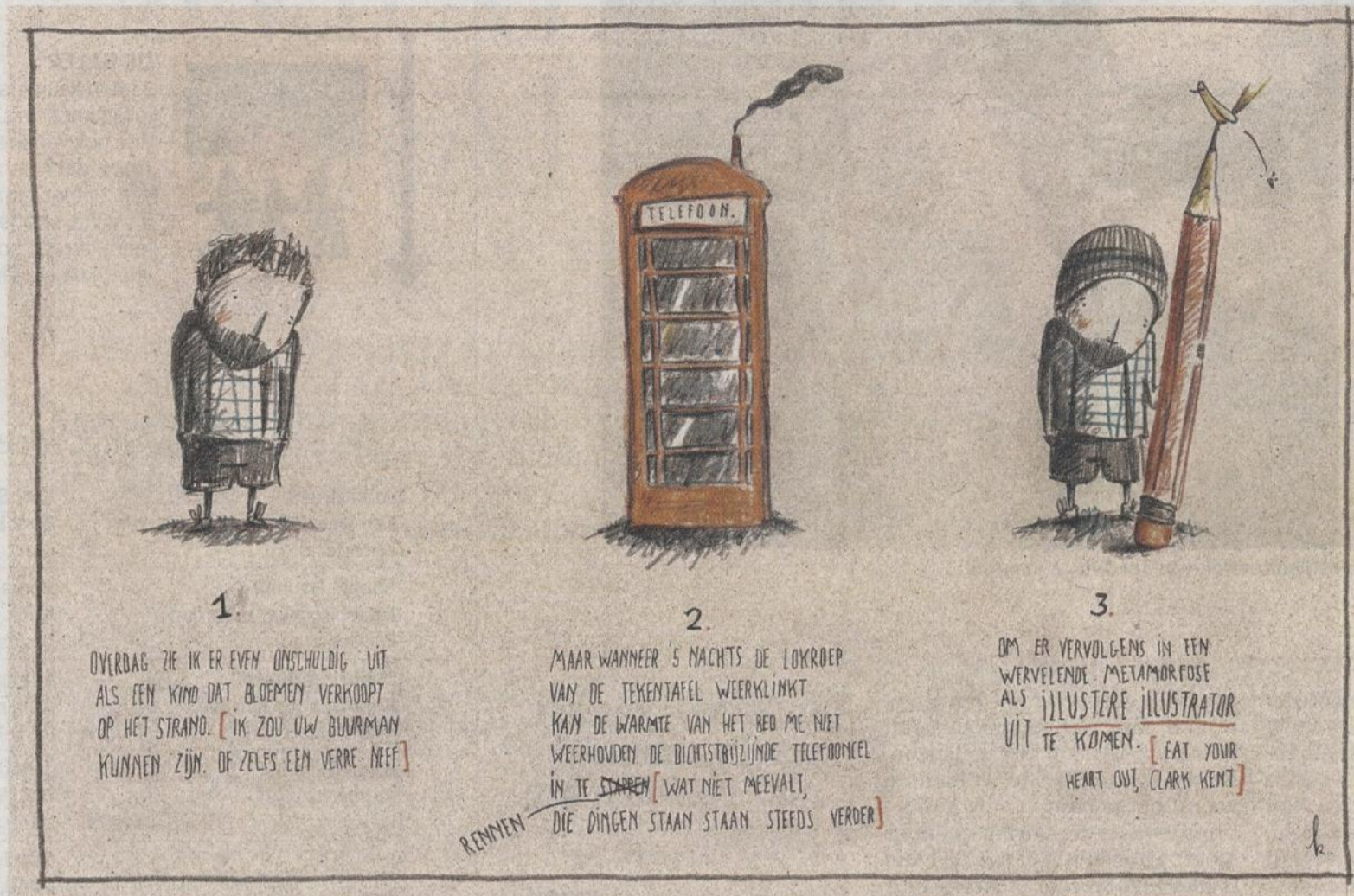


BEROEPSGEHEIM

Kristof
Devos

DSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of een ritueel dat een belangrijke rol speelt voor zijn of haar schrijverschap. **GAEA SCHOETERS,**
ILLUSTRATIE KRISTOF DEVOS



Kristof Devos

Kent u van: de illustraties voor prentenboeken als *Nooit is voor altijd* (met tekst van Claudia Jong) en het pas verschenen *Het weerjongetje* (met tekst van Pimm van Hest).

Ik draag al tien jaar dezelfde muts terwijl ik teken. Het is een lelijk ding, maar zonder die muts lukt het me niet, het is echt een noodzakelijk kwaad. Mijn vrouw smeekt me al jaren om een modieuzer model te kopen, als ik dan toch echt met een muts moet tekenen, maar dat werkt niet. Het moet echt die muts zijn. 'Ik heb ze ooit gewoon tegen de winterkou gekocht, om vervolgens te ontdekken dat er mensen zijn die staan met mutsen, maar ik helaas niet tot die groep behoor. Dus belandde ze in de kast, tot ik op een dag tijdens mijn studies grafische vormgeving worstelde met een moeilijke opdracht en uit wanhoop die muts opzette; plots ging het veel beter. Sindsdien ben ik ze blijven aandoen.' 'Tekenen is voor mij een strijd, vechten tegen de angst voor het lege blad. Er is veel lef nodig om voor de eerste lijnen op dat witte papier te zetten. Met rituelen stap je niet ongewapend in de arena; mijn muts opzetten is een opstapje tussen niet en wel tekenen, het geeft mij de durf die daarvoor nodig is.' 'Mijn muts houdt ook mijn gedachten samen, en houdt me bij de les. Ze beschermt me voor mijn eigen uitstelgedrag; anders durf ik wel eens weg te lopen van de tafel en wat in een boek bladeren

en voor ik het weet ben ik een uur verder. Maar als ik mijn muts draag, bestaat enkel nog het blad en niets meer errond. De muts zorgt ervoor dat ik bij mijn blad blijf.'

'Om te tekenen heb ik ook losse kledij nodig; ik werk blootsvoets en rechtopstaand, zodat ik kan dansen terwijl ik teken. Vroeger zat ik neer, maar dat is een gebrek, want zittend kun je geen afstand nemen van je blad, terwijl het echt nodig is om af en toe twee meter achteruit te gaan. Als je staat, dan kun je je ook vrijer bewegen; niet dat het echt dansen is, maar toch zit er een zeker ritme in.'

'Vroeger kon ik niet tekenen met muziek, nu lukt het me niet meer zonder. Ik draai al maanden non-stop de twee soloplaten van Jack White: *Lazaretto* en *Blunderbuss*. Muziek die ik eerst niet geweldig vond, maar door er eindeloos naar te luisteren merkte ik hoe schoon die muziek lelijk kon zijn. Nu ben ik eraan verslingerd. En het is heel fijne muziek om mee te werken. Je hand en je voet pikken het ritme op, je wordt er echt door meegezogen tot je bijna danst, en het ritme ook het tekenen overneemt. Muziek en beweging zijn als een trein die vertrekt; zolang hij blijft rijden, gaat het bijna vanzelf. Naar dat gevoel streef ik, want dat is echt het mooiste moment; dan vecht je niet meer met je tekening. Volgens mij is dat een beetje zoals runners' high: illustrators' high.' 'Dat vind ik zo fantastisch als ik mijn zontje zie tekenen: hij begint gewoon op een leeg blad en als het hem niet bevalt, slaat hij het om en probeert opnieuw op een ander. Even onbevungen. Dat kan ik niet meer; zodra ik beseft dat ik bezig ben aan "de tekening die in het boek komt", overvalt de angst me. Dat is natuurlijk onzin, niemand weet wanneer het "voor echt" is en als het niet goed is, kan ik ze weggooien en herbeginnen, maar zelf voel ik dat wel.'

'Ik probeer wel zo intuïtief mogelijk te tekenen en niet te denken: dat was de repetitie en nu komt het echte optreden, maar het lukt me niet altijd. Hopelijk komt de dag nog dat ik weer even onbevungen kan tekenen als mijn zontje.'